

Od Wydawnictwa.

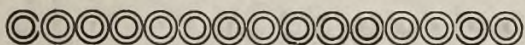
Wszystkich naszych P. T. Abonentów prosimy o nadsyłanie przedpłaty, a to celem uregulowania nakładu wydawnictwa.

Wszyscy nowo przystępujący abonenci, którzy nadeszłą prenumeratę wprost do administracji Kraków, Zacisze 7, otrzymają bezpłatnie początek drukującej się obecnie sensacyjnej powieści, na tle ostatnich wypadków w Królestwie Polskiem, p. t.:

„BOJOWNICY“.

Od Redakcyi.

Przy Nowym Roku, zasyłamy wszystkim Czytelnikom, Prenumeratorom, Korespondentom i Przyjaciółom naszego pisma, Życzenia pomyślności.

Krwawa rebelia chłopów na Litwie.

(Do ilustracji tytułowej).

Najwięcej uciśniona ze wszystkich może prowincyj w zaborze rosyjskim, Litwa, stała się w ostatnich tygodniach widowiskiem krwawej chłopskiej rebelii, przypominającą grozą i okrucieństwem rok 1846 w Galicyi. Litwa w ogólnym ruchu jaki ogarnął całe państwo rosyjskie, brała stosunkowo mały udział, ale pomimo to kraj ten w bieżącym roku tak podupadł, że zbrojnej rebelii chłopstwa spodziewać się należało.

Wskutek rozruchów, które i na Litwie srodze odczuwać się dawały, w tym roku jak w całej Rosyi wogóle nie było nawet żniw. Pola nieuprawne leżały odłogiem, tam, gdzie dawniej zazwyczaj szumiały złote łany pszenicy i żyta, zieleniły się chwasty i krzaki głogu. Mnóstwo Litwinów wysłano do Mandżurji, gdzie jysiącami zasłali pola swemi zwłokami, setki żołnierzy powracło do domów niezdolnych do pracy, bez rąk, bez oczu czasem. Kto w domu pozostał, żył pod ustawiczną, z dnia na dzień rosnącą grozą i nie brał się nawet do uprawy ziemi, przekonany, że jeżeli nie grad, to ludzie sami

zniszczyć urodzaje. Zamarła więc przepiękna ziemia litewska, a widmo głodu coraz wyraźniej zdawało się unosić nad odłogiem leżącym pustkowiem.

Kiedy po ogłoszeniu manifestu konstytucyjnego, zapowiadającego ludowi swobody, reakcja, to jest biurokracja rosyjska zerwała się do ostatniej walki w obronie swoich przywilejów i samodzielnia, jasnym było, że i lud wiejski zostanie podjudzony przeciw wszystkim tym, którzy dla dobra tego ludu pracowali. Czynownicy rosyjscy wysłali na

wieś, do ludu, setki agitatorów, którzy nie zmordowanie pracowali nad tem, aby w lud ten wmówić, iż nadano swobodę i wolność, że więc można spokojnie robić, co im się podoba. Wystarczyło to, aby biedni wieśniaków, w ostatniej żyjących chwili, pchnąć do zbrojnej rebelii. Gromady chłopstwa, uzbrojone w koły, kosy, cepy, drągi i co kto miał pod ręką, zaczęły rzucać się na dwory, plądrować je, nie cofając się nawet przed morderstwem. Mając zapewnioną przez agitatorów bezkarność, tłumy te splądrowały kilkadziesiąt dworów litewskich, równając je nieraz z ziemią, burząc stodoły i piwnice; niejednokrotnie puszczali z dymem cały dwór, w którym pozostały jeno zwłoki pomordowanych właścicieli.

Ilustracja, zamieszczona na tytułowej stronie dzisiejszego numeru, przedstawia jeden z takich napadów na dwór. Gromada chłopstwa rzuca się wśród dzikich okrzyków do drzwi, chcąc je wywalić, mieszkańcy dworu usiłują bronić się; z okien dopada strzał, jeden, drugi, wśród chłopów co chwila odzywają się krzyki śmiertelnie ranionych i konających, które jednak i tak tylko nie odbierają gromadom odwagi, i ich podniecają. Krew zbluzgała śnieg i czerwieni się na całej przestrzeni przed dworem. Ale koniec łatwy do przewidzenia. Kilku ludzi nie powstrzyma naporu żądzy krwi i zdobyczy upojonych tłumów. Za kilka godzin we dworze nie było już więcej jedno kilkanaście trupów. Wszelkie połamanych sprzętów.

Rebelia ta trwała przez kilkanaście dni, a władze nie mogły się zdobyć na energiczny krok celem stłumienia krwawych rozruchów. Ustały one wtedy, gdy większa część dworów litewskich legła w gruzach, gdy podjudzone do mordów i rabunku tłumy, syte już były zdobyczą i krwi.

Ciężka choroba arcyksięcia: Arcyksięże Otto w mundurze generała kawaleryi.

Ciężka choroba arcyksięcia.

Jednym z najbardziej znanych i najbardziej popularnych członków domu cesarskiego w Austrii, jest arcyksiążę Otto Franciszek Józef. Jest on synem brata cesarza Franciszka Józefa I, nieszczęśliwego arcyksięcia Ferdynanda, który zginął w roku 1867 w Meksyku, jako cesarz Maksymilian I. Arcyksięże Otto jest też bratem obecnego następcy tronu w Austro-Węgry, arcyksięcia Franciszka Ferdynanda d'Este. Urodzony w roku 1865, po skończeniu szkoły wojskowej przydzielony został do armii czynnej, mianowicie do kawaleryi, gdzie tak się zoczył swoimi zdolnościami, że w roku ubiegłym

wierzył mu cesarz Franciszek Józef I godność generalnego inspektora kawaleryi, jedną z najwyższych w armii austriackiej. W roku 1886 ożenił się arcyksiążę Otto z księżniczką saską Maryą Józefą, z którą ma dwóch synów: arcyksięcia Karola Franciszka i Maksymiliana Eugeniusza. Osobliwymi swymi zaletami zdołał sobie arcyksiążę Otto pozyskać wielką sympatyę nie tylko wśród swoich podwładnych, ale i u ludności całej, zwłaszcza wiedeńskiej.

To było przyczyną, że wiadomość o ciężkiej chorobie arcyksięcia Ottona, przyjęto w całej Austrii z ogromnem współczuciem.

Arcyksięże Otto zapadł już od dłuższego czasu na ciężką chorobę, która w ubiegłym tygodniu doszła do tego stopnia, że dostojny pacjent musiał się poddać operacyi. Jedną operację prz

Konferencja w sprawie Marokka: Dom w Algeciras, w którym się ma odbyć konferencja w sprawie marokańskiej.